

תשובת עכן

1. ספר יהושע פרק ז

ה) ויכו מהם אנשי העי בשלשים וְשֵׁשׁ אִישׁ נִיָּרְדְּפוּם לְפָנֵי הַשָּׁעַר עַד הַשְּׂבָרִים נִיָּכּוּם בַּמּוֹרֵד נִיָּמַס לִבָּב הָעַם נִיָּהִי לְמַיִם.
ו) וַיִּקְרַע יְהוֹשֻׁעַ שְׂמֵלְתָיו וַיַּפֵּל עַל פָּנָיו אַרְצָה לְפָנֵי אֲרוֹן ה' עַד הָעֶרֶב הוּא (זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עִפָּר עַל רֵאשִׁים.
ז) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֲהָה אֲד-נִי ה' לְמַה הִעֲבַרְתָּ הָעֶבְרִי אֶת הָעַם הַזֶּה אֶת הַיָּרְדֵן לְתֵת אֶתְנּוּ בְּיַד הָאֲמָרִי לְהַאֲבִידֵנִי וְלוֹ הוֹאֲלֵנוּ
(נִשְׁבַּב בְּעֶבֶר הַיָּרְדֵן.

2. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף מד/א

"ויכו מהם אנשי העי כשלשים וששה איש"- ותניא שלשים וששה ממש דברי רבי יהודה אמר לו רבי נחמיה וכי שלשים וששה היו והלא לא נאמר אלא כשלשים וששה איש אלא זה יאיר בן מנשה ששקול כנגד רובה של סנהדרין.

3. תלמוד ירושלמי מסכת סוטה דף לב/ב

אמר רבי שמעון בן לקיש בירדן קיבלו עליהן את הנסתרות. אמר להן יהושע אם אין אתם מקבלין עליכם את הנסתרות המים באין ושוטפין אתכם. אמר רבי סימון בר זבדא ויאות תדע לך שהוא כן שהרי עכן חטא ורובה של סנהדרין נפלה בעי. אמר רבי לוי ביבנה הותרה הרצועה יצתה בת קול ואמרה אין לכם עסק בנסתרות.

3א. שם משמואל פרשת ויגש - שנת תרע"ג

...אך נראה דמדה זו נוהגת רק אחר שעברו ישראל את הירדן ונעשים ערבים זה לזה נחשבים כולם כאיש אחד וכל אחד ואחד הוא כאבר מאדם שלם, וכמו שאם יכאב לאדם אבר אחד מגיע הכאב לכלל האדם, כן הוא אדם פרטי מישראל לעומת הכלל כולו, אבל קודם שעברו ישראל את הירדן אין לנו שתהא נוהגת מדה זו.

4. עין איה ברכות 21

... ההרגשה השכלית מובילה את האדם להשכיל אל זולתו כאל עצמו... ע"כ איננו נפרד לעצמו, אבל כל זמן שימשך אחר הערב לחושיו בלבד הנה הוא נפרד לעצמו, כי אין בחושים כ"א פרטים, כדברי הרמב"ם במו"י אין פרט בשכל ואין כלל בחוש. ויסוד הקדושה היא תמיד התאחדות הפרטים לכלל אחד. ע"כ אין דבר שבקדושה פחות מעשרה, שהוא מהפרטים המתאחדים, להעשות כלל אחד.

4א. תומר דבורה פ"א

לכך ראוי לאדם להיות חפץ בטובתו של חברו ועינו טובה על טובת חברו וכבודו יהיה חביב עליו כשלו, שהרי הוא - הוא ממש. ומטעם זה נצטוונו (ויקרא י"ט, י"ח): "ואהבת לרעך כמוך". וראוי שירצה בכשרות חברו ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה בו. כדרך שאין קב"ה רוצה בגנותו ולא בצערנו, מטעם הקורבה, אף הוא לא ירצה בגנות חברו ולא בצערו ולא בקלקולו וירע לו ממנו כאלו הוא ממש היה שרוי באותו צער או באותה טובה:

4ב. יערות דבש, ב, דרוש יב

ועיקר לאהוב איש את רעהו בכל דבר, ובעונות הרבים ע"י שנאה באים כמה עונות, כי אין מוכיח לרעהו, ויתן שמחה בלבו בראותו חברו עובר עבירה שמח בחלקו, כי הוא אינו עובר, ובוה יש שטות גדולה משני טעמים, אי כאשר אמרתי פעם בפעם, כי כל ישראל איש אחד וגוף אחד, וא"כ היתכן שישמח אבר אחד על חברו אני צדיק ואתה רשע, א"כ מה יועיל אם אני אין מגלח זקני בתער וחברי מגלח, הרי אני חצי מגולח וחצי אינו מגולח, וכן הכל.

4ג. ספר השלי"ה הקדוש - מסכת סוכה - פרק תורה אור (יג)

סוד עמוד השלום הוא סוד גדול ונורא, כי ישראל נקראים כנסת ישראל, כי אף על פי שלמטה הם נפרדים זה מזה, מכל מקום למעלה בסוד נשמתם הם אחדות אחד, והם מכונסים כי הם חלק ה'. והענפים הרוצים לחזור לשרשם צריכים להיות בדוגמא לשרשם, דהיינו שיהיו מתאחדים גם למטה, וכשיש פירוד למטה ביניהם, כביכול עושים פירוד וקציצה למעלה, ראה עד היכן מגיע הדבר.

4ד. ספר שמירת הלשון ח"א - שער התבונה - פרק 1

"ומי קַעֲמַךְ יִשְׂרָאֵל גוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ", וכתוב (בראשית מ"ו כ"ו), "כָּל הַנֶּפֶשׁ הַבָּאָה לְבֵית יַעֲקֹב" וגו' ולא כתיב נְפֹשׁוֹת לְהוֹרוֹת לָנוּ שָׂקַל נְפֹשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְמַעַל הֵם כְּמוֹ נֶפֶשׁ אַחַת, אֲךְ שָׂקַל אֶחָד - יֵשׁ לוֹ בְּחִינָה בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, כְּמוֹ הָאָדָם בְּכֻלּוֹ, אֵף שֶׁבְדָרְךָ כָּלֵל הוּא אִישׁ אֶחָד, מִכָּל מְקוֹם יֵשׁ לוֹ אִיבָרִים שֶׁהֵם קְאָשִׁים לוֹ כְּמוֹ הָרֹאשׁ וְהַלֵּב וְיֵשׁ שְׂתַחֲתִיָּהֶם כְּמוֹ הַיָּד וְהָרֶגֶל.

5. רמב"ם יד החזקה - הלכות תשובה פרק ג

(יא) הפורש מדרכי צבור ואף על פי שלא עבר עבירות אלא נבדל מעדת ישראל ואינו עושה מצות בכללן ולא נכנס בצרתן ולא מתענה בתעניתן אלא הולך בדרכו כאחד מגויי הארץ וכאילו אינו מהן אין לו חלק לעולם הבא ...

5א. עין איה ברכות 26

מהדר אפי' לבי כנשיתא. גם בזה יש רמז, שהכלל הוא נכון רק אם הכוונה של אותו הפורש לפרש מן הציבור לחלוטין, ולדרוך בעצמו בדרך עבודה כפי חזיון לבבו, אז אפי' יהי גדול שבגדולים הוא בכלל הרשעים...

6. מדרש תנחומא מסעי פרק ה

ואל תאמר שאני הייתי צריך שאין בשבט יהודה עשיר ממני ...

7. אורות הקדוש ג קמז

האדם צריך להחליץ תמיד ממסגרותיו הפרטיות, הממלאות את כל מהותו, עד שכל רעיונותיו סובבים תמיד רק על דבר גורלו הפרטי, שזהו מוריד את האדם לעומק הקטנות, ואין קץ ליסורים גשמיים ורוחניים, המסובבים מזה. אבל צריך שתהיה מחשבתו ורצונו, ויסוד רעיונותיו נתונים להכללות, לכללות הכל, לכללות העולם, לאדם, לכללות ישראל, לכל היקום. ומזה נתבטא אצלו גם הפרטיות שלו בצורה הראויה.

8. ילקוט שמעוני יהושע - פרק ז - רמז יח

אמר לו עכן ליהושע בשביל דבר זה שאתה אומר אני מת. מה אתה מפיל גורלות בני ובין ביתי? אף אני מפיל גורלות ביןך ובין פנתס. אם לא יעלה הגורל על שניכם... צפה יהושע ברוח הקדש שהיה עתיד לחלק בגורל את הארץ אמר אם יתקיימו עתה יאמרו כל ישראל בדיני נפשות נתקיימו בדיני ממונות לא כל שכן, התחיל מפייסו: בני שים נא כבוד... א"ל בבקשה ממך שלא תוציא לעז על הגורלות שעתידיה ארץ ישראל שתחלק בגורל שנאמר אך בגורל תחלק הארץ ותן לו תודה.

9. ספר יהושע פרק ז

ט) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֵל עֶכָן בְּנֵי שֵׁים נָא כְּבוֹד לִידְנָד אֶל-הִי יִשְׂרָאֵל וְתֵן לוֹ תוֹדָה וְהַגֵּד נָא לִי מַה עָשִׂיתָ אֵל תִּכְחַד מִמֶּנִּי.
כ) וַיַּעַן עֶכָן אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֲמַנָּה אֲנִי כִּטְאָתִי לִידְנָד אֶל-הִי יִשְׂרָאֵל וְכֹזְאֵת וְכֹזְאֵת עָשִׂיתִי.